

Jsou staroindické a tibetské texty jenom pověstmi?

Staré indické a tibetské písemné památky přímo oplývají záhadnými událostmi - líčením válek bohů, popisem jejich strojů a zbraní i jejich účinky. Datování vzniku těchto textů je rovněž nejisté - původně snad byly předávány ústně a písemná podoba se datuje do let kolem 1500 př. n.l. Stáří událostí, popisovaných ve starých eposech lze jen obtížně datovat, neboť na popisované události nemáme hmotné důkazy.

V tibetských jeskyních je po tisíciletí střežena Kniha Dzyan, jejíž původní text je po generace doplňován a opisován tibetskými mnichy. Překlady do sanskrtu a z něho do současných jazyků kolují po světě, takže i my můžeme čerpat podivuhodné informace z tohoto dokumentu o původu lidstva. Zcela jednoznačně zde můžeme vyčíst, že lidstvo bylo stvořeno vyššími bytostmi (bohy) a jeho vývoj probíhá již miliony let.

K pradávám indickým tradicím patří vypravěčské umění. Také většina starých příběhů byla předávána po tisíce let ústním podáním, teprve počátkem našeho letopočtu byly příběhy zachyceny písemně a počátkem 20. století se dostaly i k našim čtenářům. Nejznámější jsou rozsáhlé sanskrtské eposy Mahábhárata a Rámájana, další široké spektrum bájí je obsaženo zejména v Sómadévově "Oceánu příběhů".

Základem slovesného umění jsou však purány čili staré příběhy, vyprávějící o světě bohů, démonů a lidí a bojích mezi nimi. Bohužel je velmi obtížné (podobně jako u pohádek, pověstí a bájí) rozhodnout, zda se v příbězích jedná o umělecký popis skutečných událostí nebo smyšlený příběh. Pokud se děj týká historicky doložených osobností, je situace jasná, pokud se jedná o příběhy ze života bohů, je situace vědecky problematická. Musí totiž připustit existenci neobvyklých létajících strojů, přenášejících bohy přes oceán, existenci mocných zbraní, zabíjejících protivníky po tisících a jiných nadpřirozených skutečností.

Nejvíce kontraverzních názorů však vyvolal spis Vimanika šástra, který je součástí rozsáhlé "technické encyklopedie" Yantrasarvasva, připisované jednomu z dávných učenců Maharashi Bharadváji. Tento spis popisuje techniku lidstva prý již před 250.000 roky, dobu sepsání encyklopedie však nedokážeme určit, neboť původní záznamy pochopitelně neexistují.

Vimanika šástra nám zcela detailně popisuje konstrukci i pilotáž létajících strojů - vimán, schopných pozemských i meziplanetárních letů. Při četbě tohoto spisu (vyšel i u nás v překladu Ivo Wiesnera) se nemůžete ubránit dojmu, že se jedná o stroje nepocházející z naší planety, jinak musely být prehistorické civilizace na mnohem vyšší technické úrovni, než my dnes.

Vimány používaly energii Slunce, Země a snad centrálního slunce galaxie, kterou vhodnou transformací a usměrněním dokázaly použít k pohybu i jako zbraň. Letouny byly vybaveny přístroji ke zneviditelnění (maskování), pozorování i odposlechu dějů na zemi, k paralyzování nepřátelských strojů i posádek účinnými zbraněmi hromadného ničení. V knize je popsáno i oblečení pilotů, doporučené stravovací zvyklosti i technologie výroby vimán. V podstatě se jednalo o 16 kovových slitin, předem stanovených vlastností.

Vzhledem k obtížnosti překladu původních názvů kovů však můžeme jen ztěžít určit složení slitin v dnešním názvosloví. Podle starých popisů míchání směsí a tavení kovů by však dnešní metalurg zřejmě nic nevyrobil. Popis svádí k domněnce, že se v pradávých dobách snažili napodobit nebo rekonstruovat dávno zapomenuté znalosti sdělené bohy.